

stavu z 1. ledna 1926 (viz nál. Boh. A 8321/29). Není proto správným názor stížnosti, že st-l byl dne 1. ledna 1926 příslušníkem služební kategorie II. služební třídy § 97 odst. 1 plat. zák., pro kterou bylo předepsáno dvouleté vzdělání na voj. odborném učilišti pro výchovu důstojníků z povolání. Nebyl-li však st-l příslušníkem této služební kategorie, nemůže se s úspěchem dovolávat pro sebe použití druhé věty § 99 odst. 4 plat. zák. a je opačný názor stížnosti mylný. — — —

č. 8976.

Učitelstvo : Zákonným dědicem po učiteli, kterému zák. č. 274/1919 v § 32 za určitých předpokladů přiznává nárok na pohřebné, je každý, kdo in abstracto spadá pod tento pojem, stanovený v o. z. o, třeba in concreto po učiteli tom cestou zákonné posloupnosti nedědil.

(Nález ze dne 5. ledna 1931 č. 17.447/30).

V ě c : Julie W. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty o pohřebné po učitelce Pavle L.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Arnošt P., redaktor »Moderní revue« a spisovatel, podal dne 2. října 1924 u městského výboru školního v Praze žádost za výplatu pohřebného po zemřelé industriální učitelce v Praze Pavle L., která byla jeho tetou a již podle svého tvrzení v nemoci ošetřoval i pohřeb vypravil. Žádost tuto vrátila zšr v Praze výnosem z 9. června 1925, ježto se stalo její vyřizování úmrtím žadatelovým bezpředmětné.

Po té obrátili se na zšr-u Julie W., Arnošt N. a Václav N., jakožto dědicové zemřelého Arnošta P., a odvolávajíce se na předpis § 73 zák. z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. česk. ve znění zák. z 27. ledna 1903 č. 16 z. z. česk. tvrdili, že nárok zemřelého Arnošta P. na vyplacení pohřebného přešel na ně jakožto jeho dědice a že tudíž měla býti příslušná žádost zmíněného Arnošta P. meritorně vyřizována i výplata pohřebného jako pohledávka zemřelého jim jakožto dědicům vyplacena.

Žádost tuto zamítla zšr výnosem ze 7. listopadu 1925, poněvadž žadatelé po rozumu předpisu posledního odstavce § 32 zák. 274/19 ani zemřelé v poslední její nemoci neošetřovali, aniž hradili ze svého pohřebních útrat. Další odvolání zamítlo min. škol. výnosem z 18. února 1926, rozhodnutí toto bylo však ke stížnosti Julie W. nss-em zrušeno pro nezákonnost.

Po té rozhodlo min. škol. nař. výnosem ve věci znovu a zamítlo odvolání Julie W., poněvadž Arnošt P. mezitím zemřelý nebyl zákonitým dědicem po Pavle L., neboť se podle usnesení okr. soudu . . . po ní pozůstalost pro nedostatek jmění vůbec neprojednávala, a poněvadž Arnošt P. tedy neměl zákonitého nároku na pohřebné podle čtvrtého odstavce § 32 zák. č. 274/29, i nemohl tudíž nárok ten přejíti na jeho dědice.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Podle třetího odstavce § 32 zák. č. 274/19 náleží pohřebné po učiteli, není-li po něm vdovy, kteráž by měla na pohřebné nárok, rukou společnou a nerozdílnou především manželským potomkům, o něž pečoval zemřelý učitel, a není-li jich, těm manželským potomkům, kteří ze svého hradili náklady pohřbu stavu přiměřeného, nebo zemřelého v jeho poslední nemoci před smrtí ošetřovali, bylo-li jinak postaráno o pohřeb. Podle čtvrtého odstavce cit. paragrafu platí předpisy třetího odstavce obdobně ve prospěch zákonných dědiců po každém svobodném nebo ovdovělém bezdětném učiteli.

Kdo jest něčí zákonitým dědicem, o tom mluví třináctá hlava o. z. o., zejména §§ 730, 731 a následující. Zákonitými dědici jsou — nehledíc k pozůstalému manželu — osoby, jež byly se zůstavitelem v určitém svazku příbuzenském, a podle určité posloupnosti. Rozhoduje po té stránce jedině uvedený poměr osobní a nikde v zákoně není podkladu pro úsudek, že by kvalita určité osoby jakožto zákonitého dědice byla podmíněna tím, že došlo v nesporném řízení k projednávání pozůstalosti, že tu bylo v době rozhodné pro projednávání nějaké pozůstalostní jmění, resp. že snad pozůstalost byla aktivní.

Užívaje výrazu »zákonitý dědic« neomezuje zákon č. 274/19 na uvedeném místě význam výrazu toho a nutno výrazu tomu rozuměti v obvyklém významu jeho jak právě byl podán. Je proto zákonným dědicem učitele ve smyslu § 32 cit. zákona každý, kdo in abstracto spadá pod tento pojem, třeba snad in concreto po dotyčném učiteli cestou zákonné posloupnosti nedědil.

V konkrétním případě vycházel však úřad, jak stížnost důvodně namítá, z mylného právního názoru, že Arnošt P., od něhož st-ka odvozuje uplatňovaný nárok, nemohl býti zákonným dědicem učitelky L. ve smyslu cit. ustanovení, když nedošlo k projednávání pozůstalosti po ní, poněvadž tenkrát neexistovalo po ní jmění. Když tedy žal. úřad jedině z toho důvodu zamítl uplatňovaný nárok st-čin, ocitl se v rozporu se zákonem.

Č. 8977.

Zaměstnanci veřejní. — Samospráva okresní. — Řízení správní: * Schvaluje podle § 212 odst. 4 plat. zák. usnesení samosprávné korporace stran úpravy požitků a právních nároků zaměstnanců této korporace, není úřad dohlédací oprávněn ono usnesení modifikovati, nýbrž může pouze in toto usnesení to schváliti nebo schválení odepříti.

(Nález ze dne 7. ledna 1931 č. 19202/30).

Prejudikatura: Boh. A 5984/26, 6151/26.

Věc: Václav H. v K. proti zemskému správnímu výboru v Praze o převod do nového platového systému.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.